

Květen

Divadelní zpravodaj

110. sezóna 2019/2020

MILUJU PODIVÍNY, ŘÍKÁ JAN MUSIL

DRAMATURGICKÝ PLÁN SEZÓNY 2020/21

S PETREM DOHNALEM O DIVADLE V DOBĚ KORONAVIRU

Květen

SLEDUJTE
STRÁNKY DIVADLA
www.vcd.cz

Milí diváci,

na tomto místě jsme obvykle uveřejňovali měsíční program, v současné situaci ho však uvést nemůžeme, neboť stále nesmíme hrát a zatím ani netušíme, kdy znovu začneme. Na konci března, když jsme rozesílali dubnový zpravodaj, jsme ve skrytu duše doufali, že se s Vámi v květnu již budeme opět setkávat. Bohužel to ale vypadá, že si na společně strávené chvíle v hledišti našeho divadla budeme muset ještě nějakou dobu počkat. V momentě, kdy bude oznámen datum ukončení zákazu divadelních produkcí s přesně definovanými podmínkami, co nejrychleji naplánujeme náhradní termíny neuskutečněných představení a program uveřejníme na webu divadla www.vcd.cz, kde naleznete i další aktuality a nejčerstvější zprávy. Zároveň jsme také nuceni odložit prodej a obnovu sezónního předplatného, abonenty budeme o zahájení prodeje včas informovat dopisem. Prozatím jsme s Vámi alespoň v našich srdcích. Snad Vás stránky mimořádného, redukováného květnového Divadelního zpravodaje přivedou na jiné, veselejší myšlenky!

Přejeme především pevné zdraví a těšíme se na brzkou shledanou!

Vaše Východočeské divadlo

FOTO J. SEJKORA

S PETREM DOHNÁLEM O DIVADLE V DOBĚ KORONAVIRU

ŘEDITEL VČE P. DOHNAL, FOTO J. SEJKORA

Od vyhlášení mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR z 10. března, které zakázalo konání veřejných akcí nad 100 osob, poskytl ředitel divadla PETR DOHNAL již nespočet rozhovorů o situaci v divadle a dopadech omezení kulturních aktivit z důvodu koronavirové pandemie. Jeden z posledních vedl s Jiřím Landou pro divadelní server www.i-divadlo.cz, který vám přinášíme i my zde...

Jak momentálně vypadají vaše pracovní dny? Co všechno nyní musí divadelní ředitel řešit?

Po vyhlášení nouzového stavu jsem se rozhodl ukončit práci na připravované premiéře komedie Sherlock v nesnážích, téměř utlumit veškeré další činnosti divadla a hned od pondělí jsme začali šít roušky pro městskou policii, obvodní lékáreň, některá nemocniční oddělení a sociální služby. Dámy v krejčovně a jejich další výpomocí do dnešního dne ušily přes 5 000 roušek, kterými jsme pokrývali nejpalčivější potřeby ve městě. Stal jsem se v té době

koordinátorem distribuce roušek, a protože požadavky mnohonásobně převyšovaly naše možnosti, nebylo úplně jednoduché určit, koho upřednostnit. Snažil jsem se svými kontakty zajistit co nejvíce vhodného materiálu, takže se ze mě stal i nákupčí.

Většinu času jsem pak trávil dokončováním restů a přemýšlením nad variantami, co a kdy budeme dělat dál. Nakonec jsem došel pouze ke stanovení zlomových bodů, kdy budeme muset určitě projekty zrušit nebo přesunout na přeshraniční sezóny. Mou strategií je kontinuální pokračování

v naplánované práci. Nic nechci posouvat dál, a tím likvidovat již domluvené nebo rozpracované projekty. Jakmile to bude možné, začneme pracovat na tom, co budeme schopni ve zbylém čase sezóny dokončit.

Další část mé kapacity je věnována řešení ekonomické situace divadla. Jsem členem výboru Asociace profesionálních divadel a tam s kolegy řediteli pracujeme na tom, jak společně řešit nastalou situaci ve mzdových otázkách a jak sehnat pro divadlo co nejvíce prostředků na jejich provoz a krytí ztrát. S kolegy dramaturgy a herci chystáme projekt interaktivního čtení pro školky a školy. Chceme přímo a cíleně oslovovat naše nejmladší diváky, pobavit je a přitom vést k přirozenému vnímání literatury a umění. →

Uvažovali jste o možnosti začít novou divadelní sezónu už o letních prázdninách či případně na léto přesunout některé náhradní představení?

Nemyslím si, že by lidé chtěli o prázdninách chodit do divadla. Doufám ale, že třeba na otevřené letní scéně na vyhlídce hradu Kunětická hora ještě v letošní sezóně hrát začneme. My na to určitě budeme připraveni.

Jakým způsobem nyní komunikujete se svými diváky a co pro ně chystáte?

S diváky si hodně dopisujeme a těší nás jejich podpora. Nevidím příliš velký smysl v nepřípravených, improvizovaných streamech, které by nás mohly v očích diváků spíš poškodit. Snažíme se jim připomínat přístupnými způsoby nahrávek našich inscenací či uveřejňováním archivních fotografií na našem webu a Facebooku. Chystáme video okénko do zákulisí,

v němž budou diváci moci vidět, jak se herci musí i v období karantény připravovat, aby neztratili svou profesi a byli kdykoli schopni začít hrát. Komunikují také s našimi sponzory, kteří se ptají, jak budou naplňeny smlouvy o reklamě, a jednáme i o udržení zakázek pro dílenskou výrobu kulís a kostýmů.

Jste dohodnutí na nějakých konkrétních krocích s vaším zřizovatelem po skončení nouzového stavu?

Máme štěstí, že náš zřizovatel je vůči nám velmi vstřícný, je připraven nás podržet i v této krizové době a velmi dobře s námi komunikuje. Na druhé straně očekává, že po skončení tohoto stavu začneme okamžitě profesionálně plnit své povinnosti. My jsme připraveni a těšíme se na to!

JiL – RaS

NAJDĚTE PĚT ROZDÍLŮ A POJĎTE DO DIVADLA

SOUTĚŽ

Řada z nás je nyní v karanténě, doma na „home office“ či se na doporučení vlády z preventivních důvodů snaží minimalizovat kontakt s ostatními, tudíž asi trávíme více času v domácím prostředí, než bychom si s jarem za okny přáli. Proto přicházíme se soutěží **NAJDĚTE PĚT ROZDÍLŮ**, která se vždy setkává s velmi kladným ohlasem a početnou účastí diváků, jimž snad takto příjemně zkrátíme čas. **Tři vylosované pisatele správných odpovědí potěšíme dvěma vstupenkami na představení našeho divadla.** Vouchery na vstupenky zasláné e-mailem budou platné od září do konce roku 2020.

Soutěž bude tradičně probíhat na našich webových stránkách www.vcd.cz, kde pod ikonou **SOUTĚŽ** budou uveřejněny dvě téměř identické fotografie z komedie **Velká bankovní loupež**, která letos uspěla na **GRAND Festivalu smíchu** a stala se i diváky nejoblíbenější inscenací roku 2019. Uvedené fotografie jsme v detailech upravili a nyní je už jen na vás ty rozdíly nalézt. Soutěž uzavřeme v pátek 29. května, kdy ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce. Hodně štěstí!

RaS

← Z. KALINA, K. HULCOVÁ A L. ŠPINER
VE VELKÉ BANKOVNÍ LOUPEŽI,
FOTO R. KALHOUS

KREJČOVNA ŠILA OCHRANNÉ ROUŠKY

Zatímco ruch na jevišti z důvodu vyhlášení nouzového stavu v České republice a s ním souvisejícím zákazem divadelních produkcí musel bohužel ustát, chod v divadelním zákulisí koronavirová pandemie zcela nezastavila – řada oddělení přešla na údržbové práce, na které není během náročné sezóny čas, pracuje se v archivu, jenž se digitalizuje, ekonomický a administrativní úsek částečně využívá možnosti vzdáleného připojení ke svým pracovním počítačům při „home office“, herci se věnují domácí přípravě...

Kde bylo naopak ještě rušnější než obvykle, byla **divadelní krejčovna**, kde téměř měsíc jely šicí stroje na plné obrátky. Naše šikovné krejčovce se hned v pondělí 16. března vrhly do práce na zmírnění počátečního kritického nedostatku ochranných pomůcek. Vše spustila žádost o pomoc Městské policie Pardubice ústy jejího mluvčího **Jiřího Sejkory**, jenž s divadlem

spolupracuje jako fotograf.

„Po jeho prosbě jsem hned v neděli obvolala všechny kolegyně a během pondělí jsme strážníkům stihly vyrobit na 60 roušek. Zpočátku jich bylo potřeba 150, takže jsme hned v úterý pokračovaly,“ říká vedoucí krejčovny **Jana Kosejková**.

Zájem o roušky měly následně i další městské organizace, krejčové dodávaly ústenky pro Sociální služby města Pardubice, Dopravní podnik města Pardubice, Magistrát města Pardubice, onkologické a dětské oddělení Pardubické nemocnice a samozřejmě zásobovaly i zaměstnance divadla. *„Nejprve jsme šily skládané roušky, později jsme přešly na dvojitě s kapsičkou na případný přidaný kapesník či jiný filtr. A vyráběly jsme je ve dvou velikostech – pro dospělé i pro děti,“* upřesňuje Jana Kosejková.

Celkem bylo z naší krejčovny distribuováno **5 101 roušek** (dalších cca **500 ústenek** dodaných magistrátem krejčovce

kompletovaly – šily tkanice na zavazování, roušky došivaly či protahovaly tkanice do již hotových roušek). Po Velikonocích se však již švadlenky vrátily ke své původní náplni práce – k výrobě a údržbě divadelních kostýmů.

Krejčovně patří velký DÍK! RaS

↓ KREJČOVNA JAKO DOČASNÁ VÝROBNA ROUŠEK ↗ J. KOSEJKOVÁ PŘI PRÁCI

FOTO J. SEJKORA (FOCENÍ PŘED POVINNOSTÍ NOSIT ROUŠKY)

VÝHLED NA NÁSLEDUJÍCÍ SEZÓNU

Vážení diváci, v letošní divadelní sezóně jsme se rozešli náhle, bez jasného výhledu na příští setkání. Poslední představení se konalo v pondělí 9. března v našem klubovém Poediu, kde tehdy zazněla beatnická poezie v pořadu Komu patří jazz. Až do pátku potom ještě probíhaly generální zkoušky detektivní komedie Sherlock v nesnázích, ale už bez naděje na blízkou premiéru. Nastal nouzový stav. Nachystaná premiéra, zkušební následující inscenace U Hitlerů v kuchyni i plánovaný INprojekt My jsme tři musely být odsunuty na neurčito. Jelikož divadlo ve své nejvlastnější podobě se neobejde bez diváků shromážděných v hledišti, je jasné, že ani při postupném uvolňování bezpečnostních opatření nebude veřejná divadelní produkce v blízké době možná. Ale jsme na ni připraveni. Snad už brzy začneme zkoušet inscenace Pochyby a Tři veteráni, jejich premiéry pravděpodobně přesuneme do následující sezóny stejně jako premiéru již připraveného Sherlocka v nesnázích.

**V SEZÓNĚ 2020–2021 VÁM NABÍDNEME OSM NOVÝCH INSCENACÍ.
NA VELKÉ SCÉNĚ MĚSTSKÉHO DIVADLA TO BUDE:**

ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ

Dramatizace úspěšného románu Kateřiny Tučkové o ženách z Bílých Karpat, které byly obdařeny darem nadpřirozených schopností, léčily, zaříkávaly, věštily, pomáhaly, ale i škodily. Román se stal nejčtenější knihou roku 2013, autorka za něj získala několik cen včetně ocenění Magnesia litera v kategorii Kosmas cena čtenářů. Režisérka **Kateřina Dušková**, která je autorkou dramatizace, vybírá z rozsáhlé látky osobní příběh hlavní hrdinky, která pátrá po osudech žen svého rodu od 17. století po současnost a dochází tak i k poznání sebe samé.

PEKAŘOVA ŽENA

Muzikálová komedie o tom, jak silná může být láska, i když jde například o pečivo, inspirovaná stejnojmenným filmem francouzského režiséra Marcela Pagnola. V zapadlé vesničce ve Francii 30. let minulého století se usadí nový pekař se svou nádhernou a o mnoho let mladší ženou. Ta brzy podlehne místnímu svůdci a její muž ze žalu přestane péct. Klidný život vesničanů je tím citelně narušen, a tak se všichni zapojí do boje o záchranu pekařova manželského štěstí a svého denního chleba. Muzikálová adaptace s šansonovými melodiemi, kterou připravuje režisér **Petr Gazdík**, bude mít v Pardubicích českou premiéru.

JAKO BŘITVA

Divadelní obraz Boženy Němcové v režii **Radovana Lipuse** na pozadí všudypřítomné průměrnosti, která není žádně době cizí. Zemité poetická, vtipná hra Lenky Lagronové je podložena autorčinou hlubokou

znalostí života a díla výjimečné české spisovatelky, ale není životopisná. Básnivými doteky se přibližuje k tomu, co je v osudech Boženy Němcové neuchopitelné. Co je vnitřní svoboda? Síla... odvaha... talent? Sobectví... drzost... naivita? Z jakých niterných vláken byla utkána mimořádná osobnost české ženy, jež překonala svou dobu nejen jako spisovatelka?

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Divadelní podoba populárního hudebního filmu Zdeňka Podskalského na motivy hry Jaroslava Vrchlického, proslulá mimo jiné díky nesmrtelným melodiím Karla Svobody. Příběh zná asi každý: Z rozhodnutí krále Karla IV. na hrad Karlštejn nesmějí ženy. Ale jeho mladé choti se stýská a není jediná. Odvaha, smysl pro humor a především síla lásky pohne i královským nařízením. Režisérem inscenace bude **Petr Novotný**.

ZAHRADNÍ SLAVNOST

Komedie o nezadržitelném vzestupu nenápadného kariéristy, kterou napsal Václav Havel již v 60. letech minulého století a proslavil se jí po celém světě. I dnes je znepokojivě aktuální. Mladý Hugo Pludek, který místo aby pomýšlel na budoucnost, jak mu rádí

jeho otec, stále jen hraje šachy. Sám se sebou, aby při každé prohře zažil i výhru. Na místní zahradní slavnosti pak s přehledem dokáže proniknout do strategických principů dvou zneprátených protistran a zaujme vedoucí pozice v obou. Inscenací si mimo jiné připomeneme desáté výročí úmrtí Václava Havla, režisovat ji bude **Břetislav Rychlík**.

NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE NASTUDUJEME DVĚ INSCENACE:

VENKOV

Tajuplný milostný trialog s nádechem morfia inscenovaný **Januszem Klimszou**. Podaří se manželskému páru útekem z velkoměsta na venkovskou samotu v anglických vřesovištích změnit život k lepšímu? Snaží se o to. On je lékař, jezdí za pacienty na odlehlá místa a jednou přiveze domů mladou ženu v bezvědomí, kterou údajně našel u silnice. V té chvíli se zdánlivě usměrněný život zvrtné a nastane napínavý neklid.

Takový bude náš hlavní repertoár. Doplnovat ho budou scénická čtení z cyklu INprojekty na Malé scéně ve dvoře, poetické večery v Poediu v klubu a další kulturní programy, které máte rádi. Už se na vás moc těšíme. Přejeme vám ZDRAVÍ!

JaP

NORMÁLNÍ DEBIL II

Osmdesátky aneb Kalendárium – volné pokračování úspěšného Normálního debila s podtitulem Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Populární průšvihář Norbert Intribus v něm projde střední školou, základní vojenskou službou a prvními kroky po divadelních prknech na pozadí historických událostí 80. let minulého století, s melodiemi dobové pop music. Napsal a režisovat bude **Robert Bellan**.

✓ M. FRKALOVÁ A R. BRZOBOHATÝ VE VELEÚSPĚŠNÉM ZPRACOVÁNÍ **NOCI NA KARLŠTEJNĚ** V ROCE 2001, FOTO V. MOHYLOVÁ
↓ P. BOROVEC A J. PEJCHAL V NEMÉNĚ ÚSPĚŠNÉM **NORMÁLNÍM DEBILOVI** Z ROKU 2016, FOTO J. VOSTÁŘEK

MILUJU PODIVÍNY, ŘÍKÁ JAN MUSIL

Ačkoli je zkoušení nových inscenací vždy nesmírně zajímavým a inspirativním procesem, smysl divadla jako takového se naplní, teprve až když do sálu přijdete vy, diváci. Jaký to je pro herce pocit, když se veškerá jeho práce za poslední téměř dva měsíce najednou zdá být zbytečná? Mimo jiné i na to jsem se virtuálně, pomocí e-mailu, ptala JANA MUSILA, jenž byl v kompletně připravené, ale zatím neuvedené inscenaci komedie Sherlock v nesnážích obsazen do hlavní role. Tváří v tvář současné situaci samozřejmě nebudeme plakat nad rozlitým mlékem, ale rádi bychom vám, kteří jste se na premiéru těšili tak jako my, dali tímto rozhovorem alespoň maličkou satisfakci. Věříme, že se život zanedlouho navrátí zpět do svých kolejí a všichni si tuhle detektivní komedii už brzy vychutnáme v našem divadle spolu s vámi.

Tvoje postava William Gillete, americký herec, který žil na přelomu 19. a 20. století, se proslavil především jako představitel Sherlocka Holmese. Zabýval ses během zkoušení i historickými fakty? Čím tě Gillete zaujal? Zabýval. A odpovím vlastně strašně jednoduše. Celý život hrajete jednu roli. Skoro každý večer v divadle. Šestkrát v týdnu. A ta role je Sherlock Holmes? Hmm. Co to asi udělá s vaší psychikou?

Nechtěl bych mít s tímto člověkem dvojdomek. :-)

Gillette byl nejen hercem, ale také dramatikem a režisérem. Vlastně potud máte hodně společného. Přidal bys ještě něco dalšího?

Asi to byl blázen jako já!

S Jankou Ryšánek Schmiedtovou ses pracovně potkal poprvé a myslím, že jste si kápli do noty, je to tak?

Janka je úžasná!!! Má neuvěřitelný cit pro herce. Jsou režiséři, kteří prostě nemají trpělivost a chtějí výsledek hned. Jako by se jednalo o nějaké natáčení. Jako by se zítřka už nezkoušelo. Janka taková není. Nechá vás hledat. To je strašně důležité. Ona ví, že jste mimo. Vy to koneckonců víte taky. Jenomže ona vás povzbudí a řekne, ok, teď budeš tápat, ale to je v poho, to přijde... neboj. A vy jí prostě věříte. A tápete dál. A hledáte.

Slyšela jsem něco o hesle „autismus“, které jste používali mezi sebou. Předpokládám v nadsázce...?

Ono je třeba asi říct, že Janka je taky trošku „autista“ jako já. Takže jsem měl výhodu. Ona chápe mé složité myšlenkové pochody. Protože je má taky. :-) Vlastně bylo legrační sledovat, jak se doplňujeme. Oba totiž utíkáme do svých světů.

Jak je tvůj vztah ke komediálnímu žánru? Protože drtivá většina tvých současných rolí ve VČD je komediálního charakteru.

V současné době si strašně užívám druh komedií, které hrajeme. Ať už to jsou Vlastníci, Postel, Loupež... Miluju třeba chvíli, kdy v inscenaci Z postele do postele ležím. :-) Vysvětlím proč: Můžu si intenzivně užívat publikum. Lidé smíchy brečí, chrchlají, kašlou, dusí se, zajíkají se, vydávají zvuky, o kterých ani nevěděli, že jich jsou schopní, a nakonec úplně rezignují na jakýkoliv stud. Něco opravdového. Ta energie je neuvěřitelná.

Co je podle tebe důležité při hraní komické postavy? Existují nějaká univerzální pravidla, která zaručí kýžený efekt u diváků?

Budu asi jenom papouškovat, co nás učili na škole. Nehraj humor. Humor musí vylézt ze situace. Humor je neštěstí někoho jiného. Kdyby na jevišti byla skupina šťastných lidí, kterým se nic neděje, nikdo by se nesmál. To je prostě fakt.

Máš za sebou práci na různých scénářích a divadelních textech, dokonce točíš krátké filmy. Jaká témata tě jako autora zajímají a jakou optikou se je snažíš nahlížet?

Pokud bych měl odpovědět přímo, miluju podiviny. Proč? :-) Je nádherné sledovat, jak jeden takový mimoň dokáže rozložit nějaké společenství. Třeba naoko fungující vztah.

Příše teď něco? Současná situace tomu z hlediska časových možností tak trochu vybízí.

Ano. Snažím se využít čas. Mám tu výhodu, že můžu psát. Právě dokončuji svoji divadelní hru s názvem ÚTULEK. Je to o lidech, kteří trpí různými úchylnkami. Nějakou dobu jsem si shromažďoval materiály o takových lidech a převkapi- lo mě, z čeho to všechno pramení. Měla by to být tragikomedie. Lidí by se měli smát a potom být zasažení. Aspoň doufám. Přesně žánr, který miluju.

Vlivem vyhlášení nouzového stavu do divadel už přes měsíc nepřišel jediný divák, nehraje se. Jak snášíš současné vynucené volno? A jak ses téměř den před premiérou vyrovnal s tím, že žádná nebude?

Měli jsme štěstí, že ten nouzový stav přišel na konci zkoušení. Ne v polovině. Takže inscenace je nazkoušená. Snad to v té hlavě zůstane a jenom se to teď usazuje.

Co bys závěrem vzkázal našim divákům v této nelehké době? Přestaňte kupovat toaletní papír!!!
AnH

← ↓ J. MUSIL JAKO WILLIAM GILLETTE V KOMEDIÍ SHERLOCK V NESNÁZÍCH, FOTO P. ŠEDIVÝ

1909/10 – 2019/20
110 sezón
Východočeského divadla Pardubice

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO V BĚHU ČASU

DOBA POVÁLEČNÁ...

V květnu 1945 se do Pardubic sjel téměř celý soubor Východočeského národního divadla (VND) a ustanovil závodní radu v čele s hercem a režisérem Karlem Šálkem. Vlastní provoz divadlo zahájilo už 18. května 1945. Ovšem nejprve byl radou z funkce odvolán ředitel Karel Jičínský, jemuž byl vyčítán jeho kapitalistický způsob soukromého divadelního podnikání. Poté začaly boje o vedení divadla. Závodní rada zvolila ředitelem místní autoritu, aktivního ochotníka a divadelního autora JUDr. Karla Rudolfa Krpatu. Ten se však chtěl současně stát i uměleckým šéfem činohry, což v souboru vyvolalo konflikt vystupňovaný až k tomu, že nejprve herecké plénum a pak i celá závodní rada požádaly Krpatu o rezignaci, jenž tak 29. května učinil. Místo něj byl prozatímně zvolen herec a režisér Miloslav Holub.

Městskému národnímu výboru v Pardubicích bylo v červnu ministerským výnosem současně nařízeno, aby ustavil oblastní Východočeské národní divadlo omezené pouze na činohru. Oblast východních Čech svěřených do péče VND zahrnovala dvanáct měst: Pardubice, Hradec Králové, Chrudim, Přelouč, Heřmanův Městec, Skuteč, Nasavrky, Hlinsko, Polička, Vysoké Mýto, Holice a Litomyšl. Opera a opereta přešly do „oblastní kompetence“ libereckého divadla.

Hned v první poválečné sezóně se VND přihlásilo k nové kulturně-politické orientaci celé společnosti po květnu 1945 – k ruské, přesněji řečeno sovětské kultuře. Nicméně uváděna byla i díla světových klasiků či české historické hry.

K zahájení sezóny 1945–46.
Vstupujeme dnes do nového údobí českého divadla. Údobí, které nemá v jeho historii obdoby. Odbourali jsme soukromopodnikatelský divadelní systém a s ním jsme navždy pohřbili systém protekcionářského hvězdaření. Čtyři měsíce nás dělil od květnové revoluce, kdy se v Čechách rozběskl bílý den, prosycený vůní rudých růží. Jásavě jsme uvítali svobodu, nadšeně jsme mávali vstříc osvoboditelské Rudé armádě a již tehdy, jako první z českých divadel, jsme přistoupili k práci, chápatelce potřeby doby – přistoupiti k činorodému dílu. Na místo soukromého podnikatele jsme nastoupili my – herci – a na místo systému protekcionářských hvězd – kolektiv.
(MILOSLAV HOLUB, PREMIÉRA, ZÁŘÍ 1945)

Leč dostavily se problémy. A nejen organizačního, hospodářského a provozního charakteru. Publikum, za okupace dýchající a rezonující se svým divadlem, ve chvíli, kdy se život pozvolna vracel do normálních

kolejí a nabytá svoboda znamenala běžný dennodenní stav, přestalo do divadel chodit. Stalo se to takřka ze dne na den a v celé zemi. Divadelní krize.

Nad pracovním plánem. Loni jsme říkali, že VND chce být divadlem lidu. To byla naše základna, to byl náš program. A protože se nezabýváme rok co rok přehodnocováním hodnot, nemíníme ten program měnit, i když si musíme upřímně přiznat, že jsme byli ve vztahu k předpokládanému lidu, tj. v divadle předpokládanému, nemístně optimističtí. Lid nepřišel. Nebo přesněji: nepřišlo ho tolik, jak jsme v revolučním a porevolučním nadšení předpokládali. Nu, snad nám to nerozvázné nadšení bude prominuto, snad se nám odpustí, že jsme věřili, že nový divák, kterého jsme čekali z řad pracujícího lidu, bude jiný nežli ten divák dřívější.
(ZDENĚK VAVŘÍK, PREMIÉRA, LISTOPAD 1946)

Tvůrci se tak museli přizpůsobit změněným podmínkám a vyjít publiku vstříc. Vedení divadla nejprve zmenšilo soubor a snížilo cenu vstupenek. Dramaturg Zdeněk Vavřík se také pokusil zvýšit atraktivitu repertoáru zařazením nesmrtelné klasiky. Lze však uvést, že inscenačně bylo VND na vysoké umělecké úrovni,

což bylo dáno i přítomností několika výjimečných hereckých talentů v souboru (Slávka Budínová, Jindra Froňková, Heda Marková či Zdeněk Bittl).

RaS (S POUŽITÍM KNIH HISTORIE DIVADELNÍ PARDUBIC A OKOLÍ A PŘED OPONU, ZA OPONU)

- ↘ ŘEDITEL VND K. HOLUB V CIVILU
A V TITULNÍ ROLI OTHELLA
- ↑ S. BUDÍNOVÁ
- ← OSVOBODITEL V PARDUBICÍCH V BLÍZKOSTI HOTELU VESELKA
- ↓ OBÁLKA DIVADELNÍHO MĚSÍČNÍKU
PREMIÉRA

DIVADLO BYL MŮJ SEN...

JAKO ŠOŠANA V MIKVE, FOTO J. SEJKORA

A je tu další rozhovor ze série, dalo by se říci, hereckých splněných snů. V rámci oslav své jubilejní 110. sezóny Východočeské divadlo ocenilo několik osobností, které se nesmazatelně zapsaly do jeho novodobé historie. Mezi ně nepochybně patří i žena, kterou sotva kdy zastihnete bez energie a úsměvu na tváři. Pražská rodačka, absolventka herectví na pražské DAMU, která na konci 70. let spolu s Ludmilou Mecerodovou a Zdeňkem Rumpíkem nastoupila do angažmá pardubického divadla, jemuž následně věnovala celou svou hereckou kariéru – JINDRA JANOUSKOVÁ. S Jindrou jsme si uprostřed „koronadubna“ nepovídaly ani v šatně, ani v klubu, ani nikde jinde. Zcela neosobně a bezpečně jsme to byly nuceny zvládnout každá z „pohodlí“ své vlastní karantény, a tedy e-mailem.

Co tě přivedlo k herectví, že ses jej rozhodla studovat a následně se jím živit? Kde a kdy to všechno začalo?

Divadlo byl můj sen. Tatínek byl sólistou v Hudebním divadle v Karlíně a na Fidlovačce. Celé mé dětství jsem trávila v portále divadla. Karlínskou operetu jsem měla proleznout od púdy až po sklep. Od pěti let jsem jezdila na dětský tábor, který pro své zaměstnance divadlo pořádalo. Maminka, vyučena kuchářka, tam velela kuchyni, tatka vedl oddíl nejstarších kluků a kolegové herci si rozebrali ostatní oddíly. Na táboře v Kožlí u řeky

Sázavy bylo moc krásně, a tak není divu, že se mi divadlo a kolektiv, plný fantazie a her, zalíbil. Ve čtrnácti letech jsem začala chodit do „lidušky“ k paní Jiřině Steimarové, která učila herectví. Chodila tam se mnou Jana Boušková, Jiří Untermüller, Jana Kališová... Chtěla jsem zkusit přijímačky na konzervatoř. Bohužel k radosti mého otce mi konzervatoř nevyšla, a tak mi nezbývalo než jít dál do školy. Vybrala jsem si učební obor servírka. Udělala jsem moc dobře, protože práce „na place“ a i škola samotná mě moc bavily. Pracovala jsem in luxusních podnikcích, jako

byl Hotel Evropa (bývalý Šroubek) nebo restaurace Pelikán či Vikárka na Pražském hradě. Ale divadlo mě stále lákalo. Recitovala jsem na Wolkerově Prostějově i v Poděbradech, kde jsem slavila úspěchy. Po ukončení studia jsem se přihlásila na DAMU, a tam mě v roce 1975 přijali. Tak takhle to začalo a děkuji, že to ještě neskončilo.

Proč sis pro své první angažmá vybrala zrovna Pardubice?

Pardubice si vybraly mě. Ve čtvrtém ročníku jsem společně s dvěma spolužáky dostala nabídku kromě Pardubic ještě do Liberce a posléze do Kladna. Já jsem se rozjela do Pardubic a hned na nádraží jsem se ptala, kde je divadlo. Všichni, kterých jsem se zeptala, nejen že věděli, kde divadlo je, ale moc pěkně o něm mluvili. Po rozhovoru s ředitelem divadla, panem Zdeňkem Bittlem jsem už byla definitivně rozhodnutá jít do Pardubic. Hned jsem vklokla do provozu s velkým záskokem v operetě Slovácká princezna a s dalšími menšími záskoky v inscenacích.

Do Prahy jsem samozřejmě chtěla, ale tehdy mi to nevyšlo, tak jsem se přestěhovala do Pardubic a začala další etapu mého života. A bylo to správné rozhodnutí, jsem tu šťastná. Věřím, že takové role, které jsem měla možnost si zahrát tady, by mě jinde nepotkaly.

Jaké byly tvoje herecké začátky v Pardubicích? Na co ráda vzpomínáš?

Do Pardubic jsme přišli zároveň čtyři. Všichni mladí herci, ale jen já jsem byla začátečník. Musím říct, že mi to nikdo nedal najevo. Ono to ani nejde, když zkusíš nějakou roli, jste všichni na jedné startovní čáře a je jedno, kdo je začátečník a kdo zkušený herec. Vždy začínáš a zkušenosti ti jen pomáhají k výsledku. A pro začátečníka je prima, když má vedle sebe zkušené herce, z kterých může čerpat, a to jsem měla. Nezapomenu na laskavý humor pánů Sandhause, Dellapiny, Gsöllhofera, na ženskost paní Poledníkové, na lidskost paní Bílkové. To byla škola – s každým představením jsem nabírala zkušenosti. Samozřejmě, že to vždy nešlo tak lehce, jak o tom teď píšu. Bez trápení a pláče, že to nedokážu, se divadlo neobejde, ale nakonec to vždycky dobře dopadlo.

COBY, MARTHA GILLETTOVÁ S E. LÁSKOVOU V KOMEDIE SHERLOCK V NESNÁZÍCH, FOTO P. ŠEDIVÝ

Tušila jsi už na začátku, že se tu natolik „zdržíš“? Neměla jsi někdy v plánu změnit angažmá?
Chtěla jsem to zkusit i jinde, ale ne na oblasti. Dostala jsem nabídku do Zlína, ale to bylo moc daleko. Nechtěla jsem přerušit kontakt

s rodiči a byla jsem tady spokojená. Hostovala jsem v Realistickém divadle v Praze, ale angažmá tam nevyšlo a nechtěla jsem jít na volnou nohu. Pardubice měly pro mě velké plus v kolektivu. Cítila jsem se tu v bezpečí a měla jsem strach ze zloby a závidí, o které jsem slyšela od svých spolužáků z DAMU. A tak mījela sezóna za sezónou. Prostě to uteklo.

Kterou ze svých současných rolí hraješ nejraději a proč?

Já mám ráda všechny moje role, protože je každá jiná. Z jiného ranku. Mám ráda maminku v *Debilovi*, Šošanu z *Mikve*, bláznivou subretu z *Divadelní komedie*, chůvu ze *Zamilovaného Shakespeara*.

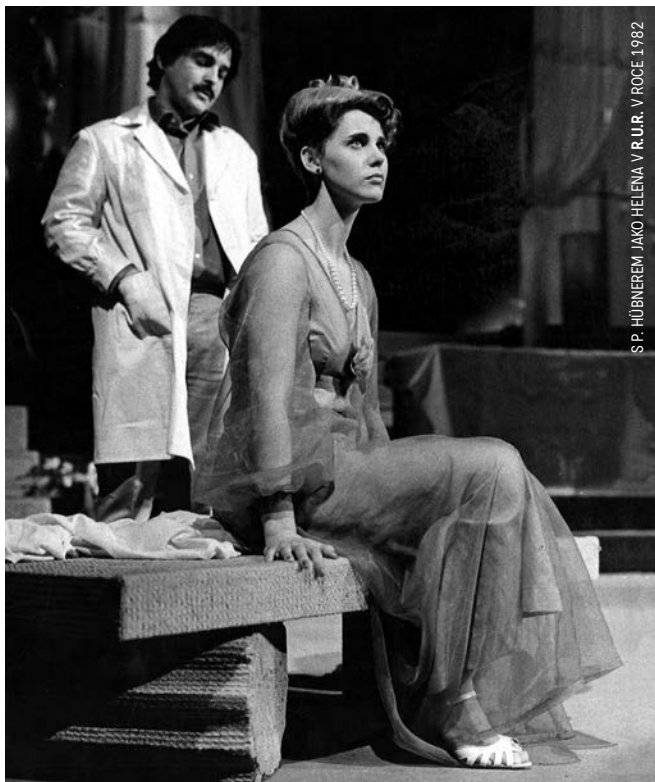
Říkám, hraješ, i když teď už přes měsíc nehraje u nás v divadle nikdo nic... Jak z hlediska svého povolání a také z hlediska své neposedné a činorodé povahy prožíváš současnou situaci?

Musím říct, že mě to pořádně zasáhlo. Bylo to, jako když ti někdo vezme půlku těla. Takový pocit jsem nikdy nezažila.

V ROLI VERUNKY V NAŠICH FURIANTECH V ROCE 1979

S P. HÜBNEREM JAKO HELENA V R.U.R. V ROCE 1982

Kdykoliv se mi něco přihodilo, byla jsem schopná se z toho dostat vlastními silami, ale s tímhle vírem nic nenadělám a asi nikdo z nás. Jsem optimista, a tak věřím, že to pomine, že se z toho dostaneme. Ale divadlo mi moc chybí a bojím se, že tuto sezónu k nám do divadla hned tak někoho nepustí.

**Před vyhlášením nouzového stavu a uzavřením divadel již s kolegy a režisérkou Jankou Ryšánek Schmiédovou pracovala na inscenaci komedie Kena Ludwiga Sherlock v nesná-
zích. Jak se ti spolupracovalo s mladou režisérkou, která u nás v divadle zkoušela poprvé?**

Bezvadně!!! Paní režisérka je velmi vzdělaná a temperamentní osobnost. Zkoušení probíhalo v moc příjemné atmosféře plné gumových medvídků. Abych vysvětlila: nikdo z naší party touto laskominou

neopovrhne. A tak na každou zkoušku prostě někdo z nás na střídačku pytlíček přinesl. Ochutnali jsme tak gumíče všech chutí a rozměrů, režijní připomínky se snášely snáz a my jsme tvořili a tvořili... Takže se máte na co těšit.

S autorem Kenem Ludwigem se jako herečka nesetkáváš poprvé. Na začátku 90. let jsi hrála v jeho komedii Tenor na roztrhání, později v Cyranovi v Buffalu. Je ti Ludwigův styl humoru blízký?

Obečně mám komedie moc ráda a strašně ráda si na jevišti zablnu. Na Tenora mám úžasné vzpomínky. Partnerila jsem s Petrem Hübnerem, který hrál operního pěvce (tenora). Nebudu vysvětlovat zápletku, ale po premiéře jsem otěhotněla (s jiným Petrem!) a začala jsem se zvětšovat. Poslední představení jsem hrála asi v 6. měsíci a Petr Hübner mě tam nosil v náručí. Ještě teď vidím jeho děs v očích, když mě pokládal na postel. Sherlock je jiný druh komedie. Není to taková typická řachanda, ale divák se příjemně baví.

Čím by mohla být nová detektivní komedie láková pro diváky, až bude možné jim ji v divadle nabídnout?

Představení je příjemné svou atmosférou. Najednou se divák ocitne v Anglii mezi herci s jejich nahladem a humorem, který je jim vlastní. Nechci víc prozrazovat, protože je to detektivní komedie plná překvapujících zvratů. Myslím, že se mají diváci na co těšit. A já se zase moc těším na jejich reakce, věřím, že se nebudou nudit ani minutu.

AnH

S J. PEJCHLEM A L. MEČERODOVOU JAKO PANÍ HORVÁTOVÁ VE SPOLEČENSTVÍ VLASTNÍKŮ, FOTO J. VOSTÁŘEK

Premiéra U HITLERŮ V KUCHYNI odložena!

Jedna z nejsmutnějších zpráv, kterou jsem za poslední dobu dostala, byla ta o zrušení zkoušení inscenace **U HITLERŮ V KUCHYNI**. Poplakala jsem si, postěžovala kamarádům, a abych v tom nebyla sama, zavolala jsem režisérovi **Miroslavu Hanušovi** a poté i **Martinu Mejzlíkovi**, jenž měl ztvárnit titulní roli. Všem nám je líto, že nemůžeme dál pokračovat v práci, která nás nadmíru těšila. Ale chápu příkaz ředitele, který musel vyhodnotit složitou situaci a učinit rozhodnutí, které pro něj bylo rovněž těžké.

Nouzový stav, ve kterém se divadlo ocitlo, zabránil dalšímu zkoušení inscenace, která už byla poměrně dost zpracovaná. Vytvářníci odevzdali návrhy kostýmů a scény, dílny nakoupily materiál a začaly s výrobou. Já jsem spolu s režisérem vyškrtala a upravila text **Arnošta Goldflama**, jenž dokonce pro naše divadlo připsal jednu originální scénu. Začali jsme zkoušet – prozatím bez herců,

kterí byli obsazeni v detektivní komedii **Sherlock** v nesnázi. **Martin Mejzlík** se naučil skoro celý text z paměti (a že ho nebylo málo – jeho postava Hitlera se vyjadřuje ve velmi dlouhých a složitých monologích). **Petra Janečková, Dáša Novotná, Martina Sikorová, Veronika Malá, Láda Špiner** a **Tomáš Lněnička** měli několik korepetič písni. Těšili jsme se, že ihned po

premiéře **Sherlocka** začneme všichni intenzivně zkoušet. K premiéře však už bohužel nedošlo. Všechny plány zhatila pandemie koronaviru, který má evidentně také svůj plán. Jaký, to nevíme. Nikdo s určitostí neví nic, jedno je však jisté – všechna divadla se snaží nějak s touto situací vyrovnat. Zrušila se spousta premiér a mnohé rozezkoušené inscenace se nikdy nedodělají. Ředitel divadla **Petr Dohnal** se rozhodl úplně nerozházet plán premiér – stále počítáme s tím, že uvedeme **Pochyby i Tři veterány** a následně i další tituly v přístí sezóně. Hru **U Hitlerů v kuchyni** přesuneme do přespříští sezóny. Věříme, že režisér i jeho spolupracovníci budou mít čas pokračovat v rozdělané práci. V tuto chvíli všichni doufáme, že přežijeme ve zdraví, s minimem škod a že diváci si k nám najdou cestu hned, jak to jen bude možné. Já osobně doufám, že jim chybíme moc, protože my je postrádáme přesně tak. JaU

← NÁVRHY KOSTÝMŮ A. FORSTOVÉ DO KABARETU U HITLERŮ V KUCHYNI, FOTO P. ŠEDIVÝ

Z DIVADELNÍHO ARCHIVU

Když spolu nemůžeme být osobně, můžeme být spolu alespoň virtuálně! Proto jsme na našich webových stránkách www.vcd.cz uveřejnili rubriku **Z divadelního archivu**, do níž postupně vkládáme různé vzpomínkové videospoty, sestřihy našich inscenací či písničky, které snad na chvíli dají zapomenout na momentální nelehkou situaci kolem nás. Příjemnou zábavu!

RaS

S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT A DIVADLO DEKORAČNÍ DÍLNY JSOU TOVÁRNOU NA ILUZE

I. HEJZLAROVÁ A L. RANDA V ČALOUNICKÉ DÍLNĚ, FOTO R. SMETANA

Jestliže si bez něčeho neumím představit chod našeho divadla, tak jsou to dekorační dílny, ve kterých se vyrábějí dekorace – scéna inscenací. Herci s nimi moc nepřicházejí do kontaktu, na rozdíl od krejčovny, kam chodí během zkoušení pravidelně zkoušet kostýmy. Dekorace se na jevišti objeví až dva týdny před premiérou na takzvané technické zkoušce, na níž dílny odevzdají jevištní technice jednotlivé segmenty scénografie a vysvětlí jim, jak fungují. Abychom si trochu přiblížili práci výrobních dílen, která je opravdu nepostradatelná, rozhodla jsem se popovídat si s vedoucím dílen LADISLAVEM RANDOU a jeho pravou rukou IVANOU HEJZLAROVOU. Dopředu upozorňuji, že jsem technický antitalent a moje otázky budou možná znít málo duchaplně...

Ládo, jaké typy dílen tady máme?

LÁDA: Je tu zámečnická a čalounická dílna, malírna a truhlárna.

V truhlárně se vyrábějí truhlíky?

LÁDA: Ne, truhlárna je dílna, kde

se pracuje se dřevem, vyrábí se zde například rámovačky.

IVA: A to je rám, do kterého se napne látka, ta se může zezadu ještě něčím podlepit, a pak se pomaluje.

LÁDA: Takže to projde truhlárnou, v čalouně se opatří látkou

a v malírně se to celé pomaluje. Záleží na tom, co se z toho pak udělá. Zdi domů nebo interiéry... Někdy se rámovačky podbíjejí překlízkou, aby byly pevné.

Často jsou zdi pokojíků v inscenacích pokryty tapetou. Ta se koupí, nebo se rámovačka pomaluje?

IVA: Obvykle kupujeme reálnou tapetu. Ale teď se nám dvakrát za sebou stalo, že výtvarníci chtěli tapety se speciálními vzory, které se pro potřeby jeviště musely zvětšit, proto jsme si tapety nechali tisknout. Dřív se třeba secesní tapety vytvářely pomocí šablon – vystříhla se šablona a podklad se natíral nebo se tupovalo barvami.

Na jevišti je máloco reálné – třeba dveře a nábytek ano, ale zdi jsou „kašírka“, nebo ne?

IVA: Ne, „kašírka“ se dělá, když je potřeba vytvořit objem. Takže když jsme u zdí, kupujeme napodobeniny cihlových zdí – pomáháme si tapetami, ale když chce výtvarník, aby to mělo hloubku, pak používáme plastové výlisky. Je to taková šedá hmota, ta se podfoukne pěnovým lepidlem a z toho jsou kameny, cihly nebo zdi – pak se to natře, pomaluje, napatínuje.

Kde se to dá koupit?

LÁDA: Vyrábí se to na Barrandově. Co si objednáme, nám na zakázku vyrobí.

Takže všechno, co je na jevišti, je šalba a klam?

IVA: Ano, nic tam není skutečné.

Když výtvarník předá návrh scénografie, vy si rozdělíte práci, co která dílna vyrobí. Když jsou potřeba nějaké konstrukce – například patro na jevišti, to se vyrobí v zámečnické dílně?

LÁDA: Ano, tam se vyrábí kovové rámy, schody, praktikáble, podesty, vestavěná patra, jednotlivé korpusy k objemnějším dekoracím.

IVA: Teď jsme v Sherlockovi (INSCENACE SHERLOCK V NESNÁZÍCH – POZN. RED.) vyráběli dveře na tajnou skrýš. To byl docela oříšek – zámečníci na to vymysleli a sestrojili speciální mechanismus. Kryštof (ZÁMEČNÍK KRYŠTOF KREJSA – POZN. RED.) nakoupil v cyklo potřebách převody a řetěz a z toho to vyrobil. Za jevištěm kulisák otáčí mechanismem, kterým se otevírá knihovna – na jevišti to vypadá jako nic, ale vůbec to nebylo jednoduché.

Takovýto úkol – princip fungování nějakého mechanismu – vymyslí výtvarník, nebo je to na vás?

IVA: Většinou to vymýšlíme my. Výtvarník přijde s určitou představou a my se jí snažíme naplnit, zrealizovat. Od toho tu jsme, abychom představě dali tvar.

My si teď povídáme v čalounické dílně. Co se tady vyrábí?

LÁDA: Především se tu čalouní nábytek. Také se šíjí horizonty – velká plátna přes celé jeviště, potahují se rámořičky.

IVA: A dělají se tady i speciální opony, například francouzská nebo takzvaná wagnerka. Jejich stříhy si předávají generace čalouníků v divadle, protože neexistuje žádná kniha, kde by se to dalo dohledat.

LÁDA: A také se zde šíjí koberec – obvykle ze „séglu“, což je taková hustá hrubá tkanina. Nakupíme materiál v rolích, nastříháme, ušijeme. Když ale děláme zakázku třeba pro Studio Ypsilon, tak nám přivezou starý koberec, ten my obkreslíme a podle něj ušijeme nový.

Právě ses dotkl tématu, které jsem chtěla otevřít. Naše dílny mají po celé republice velmi dobré jméno, vyrábíme scénografie pro mnoho dalších divadel, která svoje vlastní dílny nemají. Která divadla to jsou?

LÁDA: V poslední době každý rok vyrábíme pro už zmiňovanou Ypsilonku, ale dělali jsme i pro Divadlo pod Palmovkou, Divadlo Na Jezerce, Kalich...

IVA: Docela často se na nás obrací i další divadla, ale my jejich požadavky musíme znát alespoň s půlročním předstihem, abychom je mohli zahrnout do plánu práce.

LÁDA: Naše divadlo realizuje každý rok osm premiér, dělají se INprojekty a dvě inscenace studia LAIK, takže mnohokrát se nám sejde tolik práce, že musíme jiné nabídky odmítnat.

Vzpomínám si na obrovskou zakázku – Fantoma opery, při němž jste zaměstnali i spoustu dalších lidí z řad našich zaměstnanců, v dílenském dvoře natíral každý, kdo měl ruce... Jaký podobně velký úkol jste měli v poslední době?

IVA: Vyráběli jsme celou výpravu (TEDY SCÉNU I KOSTÝMY – POZN. RED.) do muzikálu Shrek. To byl obrovský objem práce navíc. U takových zakázek je nepříjemné, že kulisy jsou objemné, předimenzované, my tak obří kusy

pro divadelní produkci neděláme, neměli jsme to ani kde smontovat. Vyrobitme jednotlivé části, a pak jsme sami napnuti, jak to bude fungovat. Skládáme to na dvorku, vevnitř v dílnách není tolik místa.

Když dostanete takto rozsáhlou zakázku, to pak děláte i o sobotách a nedělích?

LÁDA: Soboty ano, ale neděle se snažíme nechat volné, aby si zaměstnanci alespoň jeden den oddechli – u truhlářů a zámečníků jde o prsty, tak ať jsou odpočatí.

Co byl pro vás v poslední době největší oříšek na výrobu?

IVA: Asi nejsložitější byla scénografie u Kvítka z hororru – byla to konstrukce domu na točně. Stačilo, aby se točna jenom trochu pootočila, a my jsme viděli jiné prostředí. Výtvarník Valášek to měl výborně promyšleně, každý detail měl dotazený. Aby ten dům mohli techničkáři postavit, musely se dopředu vymyslet díry, kudy prostrčit ruce, aby mohli zdi smontovat. Bylo to hodně náročné nejen na konstrukci.

Podle mě jsou složité hlavně větší stavby, patra, po kterých chodí i několik herců zároveň. Pro takové příležitosti si zvete statika, nebo jste schopni propočítat si nosnost sami?

IVA: Výjimečně s výtvarníky spolupracuje i statik, obvykle si to ale umějí sami propočítat. V této sezóně jsme vyráběli scénu inscenace Až ustane déšť, kde výtvarník Kuchynka přesně stanovil, jak silně použít materiály, jak mají být pevné a z jakého profilu je vyrobit.

Když je to z širokého profilu, může nastat problém, že kulisa je příliš těžká a technici ji neunesou, že?

LÁDA: Ano, musíme dělat kompromisy, aby to bylo pevné, ale ne moc těžké. Jezdíme na zájezdy, kulisy se vynášejí z divadla, přenášejí do jiných prostor, tam se montují. Aby se technika dostala například do Ypsilonu, musíme kulisy dělit na segmenty, které projdou normálními dveřmi. →

Když jste dostali od výtvarnice inscenace Podivný případ se psem zadání vyrobit desetimetrového psa, jak na to reagujete?

IVA: Nejdříve jsme byli v šoku, vyděšení... (SMÍCH). Ale pak se snažíme vymyslet, jak to udělat. Nejtěžší úkol je však vyrobit to co nejlépeji. Výtvarník má představu, že pes by měl být potažený imitací kůže, ta ale stojí tisíc korun metr, tak ho přemlouváme, aby zvolil jiný typ látky, která stojí třeba jenom stovku.

Je pravda, že divák už ze tří čtyř metrů nepozná, o jaký materiál jde.

IVA: Myslím, že nejtěžším úkolem je pro nás vždy scéna na Kunětickou horu – dekorace tam jsou pod vlivem přírodních živlů, pod náporom deště, slunce a větru. Tam nemůžeme dělat kulisy plné, protože kdyby se do nich opřel vítr, mohly by spadnout. Například domeček v Krásce a zvířeti má mezery mezi prkny, aby jím mohl proudit vítr.

A co práce se sklem?

IVA: Sklo na jeviště nesmí, my používáme makrolon, což je imitace skla, čirý polykarbonát. Zrcadla zase nahrazují zrcadlové fólie. Dalším takovým rébusem jsou kusy nábytku, které se mají na jevišti rozbít, rozpadnout, když například herec hraje rozzuřenou postavu, která roztříská židli, na které se ale před tím normálně sedělo. To děláme tak, že jednotlivé kusy nábytku drží na silné magnety. Naše dílny vyrábí kulisy, které jsou iluzí.

L. ŠPÍNER S VÝTVARNÍCÍ D. HÁVOVOU PŘI ZKOUŠENÍ MRZÁKA INISHMAANSKÉHO, FOTO L. SKOKAN

Takže divák je vlastně v takové pasti na iluze. Poděkovala jsem Ivě a Láďovi za rozhovor a vypravila jsem se za LADISLAVEM ŠPÍNEREM, který právě na dílny upozornil, neboť na rozdíl od ostatních herců přece jen s nimi přišel do styku i jinak – režíroval hru Mrzák inishmaanský na Malé scéně ve dvoře.

Láďo, scénu ti navrhl Dana Hávo, ale slyšela jsem, že její realizaci sis chodil sám často kontrolovat.

Ano, chodil jsem do truhlárny i malírný, protože scéna byla z devadesátí procent dřevěná, takže se malovalo, natíralo, lakovalo, patinovalo. Vzhledem k tomu, že jsem si vymyslel vyklápěcí postel, tak jsem chodil konzultovat, aby to přesně zapadalo do mé představy. V malírně jsem s Verunkou (VERONIKA

THÉROVÁ – POZN. RED.) domlouval odstín dřeva a na lodičku jsem si vymyslel nápis „TULL A MORE“ jako odkaz na irskou whiskey. Přístup kolegů z dílen byl naprosto profesionální, chovali se ke mně s respektem, i když jsem herec. V tomto případě jsem pro ně byl partner – režisér. Je pravda, že s mnoha z nich si tykám, známe se léta.

A pak pro tebe dílny dělaly ještě další dekoraci...

Ano, v Divadle Exil jsem režíroval hru Kuřačky a spasitelky, výpravu navrhl náš rekvizitář Láda Chmelař. S Pepou Papežem z truhlárny jsme vymýšleli skládání nábytku, protože Exil má velmi malý prostor, tak aby se tam všechno vešlo. Myslím, že naše dílny mají špičkovou úroveň a že všem výtvarníkům se s nimi pracuje výborně.

Ano, já si to myslím taky a přeji všem zaměstnancům dílen, aby nám dále vyráběli krásné a bezpečné kulisy, ve kterých se hercům bude dobře hrát a které se budou líbit divákům.

JaU

TŘI VETERÁNI V DEKORAČNÍCH DÍLNÁCH

O tom, že se chod v divadle pomalu znovu rozbíhá, i když za mimořádných bezpečnostních opatření (dezinfekční gely a roušky jsou samozřejmostí), svědčí i předávací porada návrhů scény plánované premiéry inscenace **TŘI VETERÁNI**, která se uskutečnila ve čtvrtek 16. dubna ve zkušebně, poprvé v historii on-line přes program Whereby. Režisér **Petr Novotný** a scénograf **Ivo Židek** se připojili z domova a přítomným zaměstnancům dílen návrhy scény představili vzdáleně přes počítač.

První diváci by známou rodinnou pohádku měli zhlédnout 20. června na Kunětické hoře. Toto datum je však v současné chvíli skutečně hypotetické, neboť stále netušíme, jestli vůbec tuto sezónu budeme moci (nejen) v pleneru pod hradem hrát. Zatím ale dílny mohou začít s výrobou scény – nyní na Kunětickou horu, vzápětí i varianty do Městského divadla...

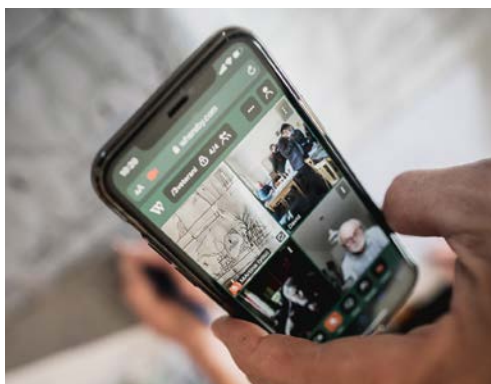
RaS

PŘÍTOMNÉ NEJPRVE POZDRAVIL REŽISÉR INSCENACE PETR NOVOTNÝ.

VIDEOKONFERENCI MODEROVAL ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL.

NEZBYTNÝ POMOČNÍK PŘI MIMOŘÁDNÉ ON-LINE PŘEDÁVACÍ PORADĚ.
3 × FOTO JÍŘÍ SEJKORANÁVRH SCÉNY TŘÍ VETERÁNŮ NA KUNĚTICKÉ HOŘE OD IVO ŽÍDKA.
FOTO RADEK SMETANA

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
466 616 411 WWW.VCD.CZ
FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONDĚLÍ – ČTVRTEK 10:00 – 18:00
PÁTEK 10:00 – 15:30
466 616 432 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 – 17:00
466 616 423 602 406 379

DIVADELNÍ KLUB 776 510 333
OTEVŘENO DLE PROVOZU DIVADLA
PO – NE ... 16:00 – DLE PROGRAMU

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNY
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

Chládek & Tintěra
PARDUBICE

člen skupiny enteria

PARTNEŘI VČD

 ComArt

 BARTH

 HAK

 CENTRALIA

 VCS
VIENNA CREDIT SERVICE GROUP

 Kávoviny

 era

 **DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

 Vesna
... dělá domov

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
Český rozhlas

 TV

 BEAT
COUNTRY

 Country

 88.0

 BUS TV
ZABRÁNĚNÍ CESTOVÁNÍ

 ITV.CZ

 **PARDUBICE
ZIVE**

 Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ KVĚTEN 2020 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. MUSIL, SHERLOCK V NESNÁZÍCH, FOTO P. ŠEDIVÝ